

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupeného JUDr. Marií Karasovou, advokátkou se sídlem Úvoz 39, Brno, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně** se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o návrhu na povolení obnovy řízení, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 6. 2009, čj. 30 Ca 144/2006 - 88,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Usnesením ze dne 10. 6. 2009, čj. 30 Ca 144/2006 - 88, Krajský soud v Brně odmítl návrh žalobce na povolení obnovy řízení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 30 Ca 144/2006, v níž soud rozsudkem ze dne 26. 7. 2007, čj. 30 Ca 144/2006 - 45, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2003, čj. FŘ-110/163a/02-0107.

Krajský soud odůvodnil odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 114 s. ř. s. tak, že „(z) ust. § 114 s. ř. s. a contrario vyplývá, že návrh na povolení obnovy řízení proti rozsudku vydanému v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je nepřipustný“, přičemž „tento závěr je také v souladu s konstantní judikaturou správních soudů...“.

II.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

Konstatoval přitom, že závěry krajského soudu by byly případné „za předpokladu, že krajský soud při svém rozhodování plně respektuje ustanovení s. ř. s. a řádně zjistí jak skutkový, tak i právní stav a provede správné právní posouzení věci“. Krajský soud postupoval v rozporu s § 52 odst. 1 s. ř. s.,

což dle stěžovatele „*vyplývá z rozhodnutí Ústavního soudu vydaných ve zcela identických řízeních týkajících se téhož subjektu, vážících se k jiným daňovým výměrám...*“.

Stěžovatel namítl, že „*za daného stavu je tak... vystaven zcela svévůli v rozhodování, aniž by mu byla poskytnuta právní ochrana proti postupu soudu, který rozhoduje, aniž má náležitě zjištěn skutkový stav...*“. V předchozím řízení krajský soud „*rozhodl v přímém rozporu s ústavním pořádkem v neprospěch žalobce*“ s tím, že „*obnovou řízení se žalobce v souladu se svými právy oprávněně domáhá odstranění vad způsobených nesprávným rozhodováním soudu ve věci samé*“. Obnova řízení je dle stěžovatele též obranou proti jednání žalovaného, který postupoval v rozporu s judikaturou Ústavního soudu.

Stěžovatel s ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud změnil usnesení krajského soudu tak, „*že se návrh na povolení obnovy řízení soudem neodmítá, obnova řízení se soudem povoluje a věc se vrací krajskému soudu k dalšímu řízení*“. Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

III.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Konstatoval, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu, pokud jde o posouzení přípustnosti návrhu na povolení obnovy řízení, poukázal na nekonkrétnost a nepodloženost návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a konečně podotkl, že petitu kasační stížnosti nelze vyhovět ani s ohledem na kasační princip, jímž je řízení o kasační stížnosti ovládáno.

IV.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Především přitom uvádí, že stížní námitky je se zřetelem k předmětu kasační stížnosti nutno podřadit pod stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nesprávné podřazení námitky ovšem nemá vliv na posouzení kasační stížnosti v celém jejím rozsahu. Podobně i v případě formulace petitu, na níž poukázal žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud vyšel z celého obsahu kasační stížnosti a dovodil, že se nejedná o vadu, která by bránila přezkumu napadeného usnesení krajského soudu.

Kasační stížnost není důvodná.

V posuzované věci se stěžovatel domáhal povolení obnovy řízení vedeného krajským soudem o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. Krajský soud odmítl návrh stěžovatele dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 114 s. ř. s. jako nepřipustný.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že s ohledem na tvrzená pochybení krajského soudu v řízení, o jehož obnovu stěžovatel svým návrhem usiloval, není správný závěr krajského soudu o nepřipustnosti povolení obnovy řízení.

Stěžovatel se v kasační stížnosti namísto specifikace důvodů nezákonnosti napadeného usnesení omezil *de facto* pouze na formulaci obecných výtek směřujících proti postupu krajského soudu v předchozím řízení. Nenabídl-li v rámci stížních námitek žádné konkrétní argumenty, které by mohl Nejvyšší správní soud v rámci posouzení zákonnosti usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu na povolení obnovy řízení vypořádat, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než přistoupit k posouzení zákonnosti napadeného usnesení se stejnou mírou obecnosti, jako činí stěžovatel. Pro úplnost lze dodat, že Nejvyšší správní soud nemohl posuzovat důvodnost

námitek směřujících proti postupu krajského soudu v předchozím řízení, protože míří zcela mimo rámec předmětu tohoto řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že z § 114 s. ř. s. *a contrario* beze vší pochybnosti plyne, že obnova řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není přípustná, resp. návrh na povolení obnovy takového řízení není přípustný. V minulosti se již Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích vyslovil, že „(j)e tomu tak i proto, že soud posuzuje věc v tomto řízení podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného správního rozhodnutí“ (např. usnesení ze dne 25. 7. 2005, čj. Na 50/2005 - 25, www.nssoud.cz).

Je zcela zřejmé, že krajský soud postupoval správně, rozhodl-li usnesením o odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

S ohledem na neprodlené rozhodnutí ve věci samé Nejvyšší správní soud nerozhodoval samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu